

Justitsministeren (Alberti): Det ærede Medlem har fuldkommen Ret, naar han siger, at jeg har et godt Øje til Boserup Sanatorium. Jeg har set Sanatoriet og finder det er en overordentlig smuk Bygning, overordentlig smukt og flot indrettet, især overordentlig flot indrettet. Det er det eneste, jeg har mod Bygningen, ellers har jeg et rigtigt godt Øje til Sanatoriet. Jeg forstaar for øvrigt ikke al den Tale om, at mine Svar have været afvisende. Mine Svar have været korte og klare, som ethvert Svar skal være: Ja eller Nej. Hvad skal al den lange Udenomstale til? Naar man har sat sig ind i en Sag og er kommen til et Standpunkt, hvorfor saa ikke lige ud sige dette sit Standpunkt, hvorfor skal man saa svare med en hel Masse uldne og lodne Talemaader? Vilde de Herrer have foretrukket det eller synes de Herrer, naar jeg saa har fundet mit Standpunkt, og har svaret kort og klart Ja eller Nej, at det er underligt, at fordi de begynde at rulle med Øjnene, at jeg saa ikke begynder at halte paa begge Ben? Maaske de Herrer ere vante til noget af den Slags hos dem, de i Politik have med at gøre, det er maaske det, der er i Vejen.

Ordføreren (Jens Busk): Jeg vil spørge det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) om een Ting: Den 28. Oktober 1903 er Datoen for Ministerens Svar om sin Brevveksling med Magistraten; havde Magistraten da givet 300 Kr.? Ellers gælder det jo ikke. Det kan gerne være, at der siden er givet noget, det kan ingen vide, men for Resten er det underligt, at det ærede Medlem ikke har nævnt det før. Jeg spørger altsaa: Har Magistraten givet det før den Tid? I saa Fald har det ærede Medlems Angreb jo nogen Betydning, ellers ikke. Jeg henviste jo til dette Dokument, som det ærede Medlem kan se, og som han jo har set, da han har laant Sagen med alle Bilagene, og deraf vil han se, at Datoen er 28. Oktober. Have de den Gang været der med de 300 Kr.? Det er Pointet, og det er det, jeg spørger det ærede Medlem om. For øvrigt forekommer det mig, at 300 Kr. ikke er meget for denne rige Kommune, der har en Kommunalbestyrelse med saa mange hyperhumane Folk, som de altid give sig ud for at være.

Dernæst vil jeg gerne gøre en lille Bemærkning til det ærede Medlem for Assens (Berntsen). Det ærede Medlem

maa jo vide, at en Henvisning af dette Andragende f. Eks. ikke er det samme som Vedtagelsen af et Ændringsforslag om nogle Penge; men naar det ikke er det, og Ministeren nægter at tage imod det, vilde en Henvisning blot blive en Demonstration, og derfor forekommer det mig, at det ærede Medlems Bemærkninger ikke have deres Plads i denne Forbindelse. Sagen er jo den, at naar et Andragende har været prøvet i Udvalget, og vedkommende Minister har sat sig imod det, er der ikke noget at faa ud af den Sag. Det meste, der kunde komme ud deraf — det har jeg allerede udviklet for de Herrer ved første Afdeling — var, at man paa Trods af Ministeren optog en Bevilling paa Finansloven til den paagældende Ting; det var en anden Sag.

Hvad saa Moderationen angaar; vil jeg sige, at jeg har sagt her i denne Sal, — det vedkender jeg mig —, at det eneste i virkelig god Forstand konservative Parti i Danmark er Venstre, thi vi holdt paa Grundloven, da de andre vilde bryde den. Men et er at være Venstremænd og at være i god Forstand konservativ, et andet er at være Overløber. Det har jeg aldrig givet mig af med at være.

K. M. Klausen: Jeg oplyste før for den ærede Ordfører, at Københavns Kommune har givet 300 Kr. til denne Forening. Nu spørger den ærede Ordfører mig, om det var før den 28. Oktober eller efter den Tid. Jeg kan dertil svare, at det er efter den 28. Oktober. (*Ordføreren:* Saa kunne vi jo ikke vide det her). Nej; men det kan maaske have nogen Indflydelse i denne Sag. Man har jo sagt: Naar København ikke har støttet Sagen, kan man heller ikke forlange Statsstøtte. Men nu foreligger der jo fra Københavns Kommune Støtte til det første Stadium: Sanatorieopholdet, og til det andet Stadium: Rekonvalescensen i Hjemmet, og saa bliver der saa meget mindre Grund for de Herrer til at stille sig imod denne Sag.

Den højtærede Minister forsvarede sig med, at han har givet et kort Svar. Ja, det skal han have Ret i; det var saa kort og affejende, som det vel kunde være. Den højtærede Minister spørger, om han da helleren skulde svøbe Svaret ind i en hel Mængde Uld og Vat. Nej, det bryder jeg mig ikke om. Det er ofte, den højtærede Minister har den Vane at gøre det, men det sværmer jeg ikke for. Men jeg kunde dog ønske, naar den højtærede